

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

48. Ægroti vera in Deum fiducia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

De Patient. lingua Martyrum; utraque pariter coronatur. Tertullianus A
cap. 13. Jobum commendans: Cum ille homo, inquit, ad omnem
acerbum nuntium, nihil ex ore promeret, nisi Deo gratias.

Joannes Avila peritissimus interioris hominis magi-
ster, dicere solebat: Plus valet in ærumnis & doloribus
unum Deo gratias, quam sex millia in rebus prosperis &
bonâ valetudine. Nam Deo gratias agere, inquit, tempo-
re consolationis, est omnium; atqui tempore calamita-
tis, propriè proborum.

Quare, mi optime agrote, per tuam te salutem oro
sic animum, sic linguam forma, ut quo pejus tibi est,
hoc tu promptius dicas: Deo gratias. Tum deique imi-
tator crucifixi Domini censeberis, cum etiam in dolo-
ribus audebis dicere: Fastidia vexent, maiores angant,
desint plurima; Deo gratias: Sevant dolores, augeantur

cruciatibus, tormenta crescant; Deo gratias: Diceret par, di-
lanier, occidat; Deo gratias. Hæ voces celum penetrant,
hæc musica Deo gratissima; gratiarum actio inter ad-
versa & tormenta. Ad hoc hortatus Paulus: In omnibus,
inquit, gratias agite: tam in morbo, quam in valetudine
commodâ, tam in inopiâ, quam in copiâ, tam in per-
turbatione quam in tranquillitate, tam in adversis

Morbus est majus be-
neficium, quam si
omnia ad
nutum
fluant.
1. Thess. c. 5.
vers. 17.

quàm in prosperis. In omnibus gratias agite. Non enim
minus, imò plerumque majus beneficium Dei est,
morbus, inopiâ, solatii defectio, honoris privatio,
quàm si omnia ad nutum fluant. In omnibus ergo agen-
da gratiæ. In quâcunque mentis pessione sit agrotus,
dicat tamen: Benedicam Dominum in omni tempore; sem-
per laus ejus in ore meo. Nullum sit pamentum, nulli
sint dolores, in quibus agrote grave sit dicere: Deo gra-
tias. In omnibus gratias agite. Tantò gratiarum actio
nobilior, tantò patientia est gloriosior, quò morbus
aut dolor vehementior.

§. 48. Agroti vix in Deum fiducia.

Mori est
serium ne-
gotium.

Mori, serium est negotium, & ars minime ludica.
Et meritò possit ex agrote queri: Visne te forum
æternitatis alexa committere? Viam inis & longam
& ignotam, & quò pervenies? His optime responderit
ager qui non miseriorum illud misit: Debeo, Cogor.
Sed illud potius etiam mente dixerit: Spiritum meum
Deo meo libens volens impendam: ita me committo
æternitati; ita letus abeo.

Sic profusus, sic & sani sentiant, præsertim ii qui velut
moribundi obeunt. Ex horum numero rectè quis dixe-
rit: Jam pridem mori cœpi, jam morior, jam delibor &
consumor, jam iter ad æternitatem inisito. Et quia Dei
misericordia finem nescit, & mensuram omnem exce-
dit, sic pergo intrepidus: In te, Domine, speravi, non confun-
datur ex æternum (sic spero) in æternum, in æternum. Et
quamvis è divinis paginis mille me oracula confirmant,
largissimam tamen rationis lucem, quam hic Romanus
sapiens allegat, non spreverim. Quid de morte, & verò
etiam quid de reditu à morte ad vitam, sit sentiendum,
à priscis sic docemur.

Seneca
epist. 102.
post med.

Cum venerit dies ille, qui mixtum hoc divini huma-
nique fecernat, corpus hoc, ubi inveni, relinquam: ipse
me Deo reddam. Nec nunc sine illo sum, sed gravi ter-
renoque detineor. Per has mortalis ævi moras, illi me-
liori vitæ longiorque proluditur. Quemadmodum novem
mensibus nos tener maternus uterus, & præparat
non sibi, sed illi loco, in quem videmur emitti, jam ido-
nei spiritum trahere, & in aperto durare: sic per hoc
spatium quod ab infantia patet in senectutem, in alium
naturæ sumimur partum. Alia origo nos expectat, alius
rerum status. Nondum cælum, nisi ex intervallo, pati
possumus, proinde intrepidus horam illam decretoriam
prospice: non est animo suprema sed corpori. Quid-
quid circa te rerum vides, tanquam sarcinas non aspor-
tandas aspice. Transendum est. Dies iste quem tanquam
extremum reformidas, æterni natalis est. Depone onus.

Spatium ab
infantia in
senectute
in alium
naturæ par-
tum nos
sumit.

Vitæ dies
extremus,
æterni na-
talis est.

Quid cunctaris? tanquam non prius quoque, relicto,
in quo latebas, corpore exieris? Hæres & reluctatistum
quoque magno nili maris expullus es. Gemis, ploras:
& hoc ipsum flere, nascentis est. Sed tunc debebat
ignosci; rudis & imperitus omnium veneras, ex mater-
norum viscerum calido mollique fomento emissum ef-
flavit aura liberior. Deinde, offendit duræ manus ta-
ctus; tenetque adhuc & nullius rei gnarus obstupuit
inter ignota. Nunc tibi non est novum separari ab eo,
cujus ante pars fueris: a quo animo membra jam super-
vacua dimitte, & istud corpus diu inhabitatum pone.
Scindetur, obruetur, abolebitur. Quid contristaris? ita
solet fieri. Percunt semper velamenta nascentium. Quid
ista sic diligis, quasi tua? istis operus es. Veniet, qui te
reveler dies, & ex contubernio fœdi atque olidi ventris
educat. Hinc nunc quoque tu, quantum potes, subvola:
utque etiam necessariis, quæ cohærebunt, alienus. Jam
hinc alius aliquis sublimiusque meditare. Aliquando
tibi naturæ arcana retergentur, discutiatur ista caligo, &
lux undique clara percutiet. Nulla serenum ambra tur-
babit: æqualiter splendet omne cæli latus: dies & nox
aëris infimi vices sunt. Tunc in tenebris vixisse dices,
cum totam lucem totus aspexeris, quam nunc per an-
gustissimas oculorum vias obscure intueris, & tamen
admiraris tam procul. Quid tibi videbitur divina lux,
cum illam suo loco videris? Hæc cogitatio nihil sordi-
dum in animo subidere sinit, nihil humile, nihil crudele.
Deum omnium rerum esse testem ait. Illi nos approba-
ri, illi in futurum parari jubet, & æternitatem proponere,
quam qui mente concepit, nullos horret exercitus, nec
non terretur tubâ, nullis ad timorem minis agitur.

Quis obse-
ro Seneca
hæc mysteria
expulsi

Quid quæso sanctius Christiani? Hæc cogitemus, hæc
meditemur. Nemo bonus malè moritur, nemo malus,
bene. Brevis ad æternitatem via est mors.

§. 49. Constante.

Constante, obsecro, constante. Nulla est patientia, si desit Constantia. Sed erit qui dicat: Hæc patientia si
jam altera, jam tertia, jam quarta vel quinta, jam no-
na hebdomas est, quâ decumbo. Objiciet alius: Hic
jam sextus, jam decimus, jam decimus sextus mensis
agitur, ex quo malè habere cœpi. Non deerunt qui
querantur jam se altero, jam tertio, jam octavo, jam
decimo tertio anno, & pluribus in morbo esse. O Patientis
boni! non valde patientis est animi, ad calculum tam
exactum, dies, & menses, & annos revocare. Durate, est ad cal-
culum dies
& annos
revocare.

Beatus Servulus, qui Gregorium Magnum habet en-
comiatem, à primâ ætate usque ad finem vitæ plurimis
annis paralyti detinebatur, ita quidem ut nec manum
ad os movere, nec in alterum se latus versare potuerit:
nihilominus tota panè Biblia memoriæ mandavit au-
diendo. Istius vivere quid erat, nisi diu mori? Dumque
sic quotidie tot annis moreretur, illud unum, Deo gratias,
assidue usurpabat. Huic omnes in morbo anni, licet
tam ærumnosi, nihil esse visi sunt ad æternitatem.

Beata Lydwina virgo Schiedamensis, ipsos triginta
octo annos diversis morbis conflictabatur, mendicum
illum ad probaticam piscinam æmulata. Hanc virginem
rectius dixisses mori quam vivere, tot illis annis quos
inter gravissimos, inauditos, & panè continuos dolores
exegit. Omnis cruciatuum varietas in illam conjuravit.
Annis triginta vix tantum panis comedit, quantum viro
robusto in triduum suffecerit; vix etiam tribus nocti-
bus aliquid quietis cepit. Accessit ad tantam morbo-
rum sevitici extrema paupertas, gravis & ipse morbus.

In hac